

despre soarta băștinașilor Americii de Sud, „descoperiți” de căutătorii de aur. Și nici nu vor afla. Din cultura lor lipsește definitiv literatura (consistentă, impunătoare) sud-americană, care revelează caracterul monstruos al colonialismului prădalnic ce a lovit acolo, în numele emancipării indienilor. Altfel, nu ar fi preluat cu atita nesimțire lauda colonialistului triumfător, prezentat ca pionier civilizator, întreprinzător benefic. Fiind de fapt vorba de un imens genocid, care a înlocuit populația a două continente cu puii cotoptitorilor, cei care exploatează de secole resursele pe teritoriul cucerit, pe care azi se consideră acasă. Așa merg lucrurile, de la caverne : băștinaș e cel ce a cucerit scorbură fostului locatar...

Și un epilog din **REALITATEA EVREIASCĂ - Nr. 608-609 (1408-1409) – 1 - 30 Iunie 2022.**

„În 7 iunie 2022, la Muzeul de Istorie și Cultură a Evreilor din România „Dr. Nicolae Cajal” (MICER), a avut loc vernisajul expoziției „**Tierra del Fuego. Expedición Popper**”, despre expediția lui Julius Popper în insulele Țara de Foc, în septembrie-decembrie 1886. Carmen-Hannah Iovișu, directoarea MICER, a adresat un cuvânt de bun-venit celor prezenți și a mulțumit echipei proiectului, precum și deputatului **Silviu Vexler, președintele FCER, inițiatorul acestui eveniment Julius Popper. Cel născut în cartierul evreiesc din București, cel despre care copiii din Argentina află din manualele de geografie, dar despre care copiii din România nu știu aproape**

nimic”. [Vor afla de acum, din manualele de istorie, cât de benefic e colonialismul, pentru norocoșii băștinași].

Tot așa ar fi spus (sau vor spune, dacă sînt replantați) și evreei care au invadat România după 1800. Că au descoperit și populat teritoriul infestat cu înapoiații autohtoni, apoi l-au exploatat rațional, emancipîndu-ne. Generoșii la culme - după ce ne-au învățat să trăim/ bișnițărăm - au plecat... Asta după ce și-au umplut sacii (a se cerceta și capitalul de care dispunea foarte tînărul Popper, la plecarea din România), pe spatele neoibăgimii lăsate în fundul gol. Fără a arăta recunoștința (pe care ar fi simțit-o un popor mai puțin ales), pentru că a supraviețuit/prosperat pe spatele poporului autohton, folosit ca resursă, împreuna cu resursele sale. Evreii aujuși în Israel din Romania (cu capitalul aferent), după ce au acumulat un secol, indiferent ce ar avea de reproșat pentru cițiva ani de confruntări (în care și românii s-au măcelărit între ei, din cauza atitudinii antagonice față de musafiri) și pentru o scurtă perioadă represivă, nu au arătat însă pic de recunoștință, ci doar resentiment fructificabil occult. Inseamnă că au considerat, ca Popper, că tot ce au luat li se cuvenea (conform unei optici promovate în Talmud?)...

„Antisemitismul” anticolonial al înaintașilor

Nu putem decît să ne bucurăm că Popper s-a supărat pe România și că nu și-a exersat talentul pe noi. Cîte alte „proiecte” nu s-ar fi realizat,

sporind bogăția întreprinzătorilor și puterea lor asupra săracimii! Din păcate au rămas însă alții, foarte mulți, cu același spirit inovator, cu aceeași energie rapace, cu aceeași fraternitate de stol devastator. Imaginați-vă acțiunea (printre țărani înjugați și boierii ahtiați) a sute de mii de întreprinzători ca acesta, „descoperitori” ai spațiului românesc, subdezvoltat speculativ. Am hrănit o mare de Popperi... care au învins inerția băștinașilor, jumulindu-i modernizator. Nu e miraculos că am supraviețuit activității unui asemenea roi de căpușe/ țîntari/ grauri? Mare mirare că românii nu au dispărut, ca indienii din America (sau, mai nou, ca palestinienii). Erau probabil mai greu de extirpat și mai buni de muls în viață. Au fost lăsați să-și îngrașe lipitorile (vechi și noi), pentru că nu au stat în calea progresului, dîndu-se încetîșor/blind pe brazdă, intrînd docil în rolul păgubaș din noile scheme de organizare a vieții, părăsind inerțiile retrograde și lăsîndu-se duși la tăierea buzunarelor de către cei alfel tăiați; unii trecînd - tardiv - de partea rapacității interpretătoare, alături de regizorii capitalismului de clan (a se vedea explicațiile iluminante ale lui Zeletin). Dar, iată, mai avem o șansă să dispărem de tot, căci emancipatorii revin. Pentru că noi însă nu ne mai revenim, sîntem o pradă irezistibilă.

Fiind anticolonial, „antisemitismul” înaintașilor noștri trebuie pus la zidul infamiei în epoca mondializării, adică a extinderii parazitismului capitalist/ sistemic la scară planetară. Acum, cînd reeducarea legitimează speculativitatea parazită, cînd oricine visează la o înăvuiure fabuloasă

prin cîștiguri multiplicative/ exponențiale, cînd uzura a evoluat spre scheme Ponzi, cînd fraierul ce cîștigă aditiv, din muncă, simte doar frustrare, rușine și pizmă, respingerea cotoptirii comerciale și denunțarea eficacității parazitare stîmnește ura celor care se lovesc de un rest de rezistență. Anticolonialismul îngreunează falsificarea imaginii din oglinda conștiinței colective, strică randamentul ideologic, stînjenește agenda cîștigătorilor.

Dar acest „antisemitism”, opus ocupațiilor de strămoșii noștri înjugați la plug, nu ar merita respectul/ înțelegerea/ simpatia noastră, a urmașilor încașilor din Carpați? De ce îi trădăm așa de ieftin?

Cu gîndul la perspectiva învinșilor, am scris cum am scris, perfect conștient că voi stîrni mirare/ rețineri/ iritare la cititorii trecuți la noua religie. Și nu voi plăcea nici patrioților de stadion, care își îmbracă înfrîngerile practice în victorii imaginare - fantasmă în spațiul nobleței sufletești. Sper ca relativismul să joace în favoarea mea, amintîndu-le credincioșilor de azi că mîine adevărurile se vor răsturna, așa cum s-a întîmplat și cu cele de ieri... Este buimăcitoare schimbarea perspectivei în modelarea fenomenelor civilizaționale, în funcție de unghiul din care privești, de partea de pe care te uiți [...]. Așa a fost oriunde, întotdeauna, pîna azi, cînd descurcările slujesc mulționalele ce au ocupat terenul devastat după 1989 [...]. E o cheștiune de postură și structură. Are cine lăuda comercialismul ce a penetrat în venele atîtora. După cum mai are și cine

să deteste mercantilismul. Cei plămădiți poetic/ arhaic vor denunța rapacitatea musafirilor evrei. Cei plămădiți pragmatic vor saluta contribuția lor la trezirea poftei de afaceri, de cîștig nemuncit. Nefiresc e doar că moștenitorii evreimii care a reușit conchista economică în România impun urmașilor celor folosiți/ paraziți să considere invazia strămoșilor lor benefică pentru dezvoltarea noastră, rezistența nocivă și încercarea de eliberare - criminală. Și asta deși nimeni nu susține, cu vreo demonstrație, această propagandă anti-mioritică.

Contestă cineva faptul ca agregările umane au servit subjugării altora, cînd toata istoria e plină de astfel de situații ce constituie premisa (prezumția) de la care se poate pleca în politologie/ sociologie /antropologie? Admitem deci că se poate foarte bine ca un grup să paraziteze pe altul, că nu e nimic nefiresc/ exotic/ extravagant/ absurd în asta? E doar relativ condamabil. Rămîne doar ca o acuzație de acest fel, îndreptată asupra unui grup ce a acționat într-o anume perioadă, să fie eventual dovedită ca falsă sau exagerată. Dar poate cineva dovedi că evreei nu ne-au invadat/ jefuit/ exploatat ? Nici nu încearcă nimeni - fiind mai simplu/ eficace să impui măsliuirea istoriei prin forță.

Să vedem însă cum au făcut înaintașii noștri dovada contrară.

VA URMA

NOTĂ. Intertitlurile și ilustrația aparțin redacției

FLORIN BĂLĂNESCU

„Doamne, ține țara și neamul ăsta, așa cum le-a vrut Căpitanul!” - Interviu cu ILIE TUDOR -

— Am ajuns acasă la un martir în viață, dar nu la tatăl celebrului cantautor Tudor Gheorghe, ci la Ilie Tudor însuși. De unde vă trageți?

— Din locul ăsta; tata era țaran sărac, iar mama neștiutoare de carte, eu fiind al 13-lea copil.

— Unde ați făcut școala primară?

— Am urmat primele șapte clase aici, la Podari, apoi Seminarul [Teologic] de la Craiova, patru ani, Școala [Elementară] de Agricultură din Poiana Mare, [județul Dolj,] alți patru ani, după care... sfînta pușcărie, încă șase ani.

— La ce vîrstă ați intrat în Mișcarea Legionară?

— Aveam 14 ani cînd m-au luat copil la Legiune și sunt unul dintre cei 70 care au avut norocul ăsta. Căpitanul, care era un om excepțional, a trimis o circulară în toată țara; ne-a adunat pe copiii de țărani săraci care au terminat cele șapte clase primare cu note mari și ne-a adus la București; din Dolj, am fost patru.

— Ați vrut să intrați sau ați fost luat?

— M-a trimis părintele din sat, care era comandant legionar, că în comuna Podari erau trei cuiburi legionare. Era o cheștiune de transformare a omului — așa s-a înțeles la vremea aia. O ședință de cuib: „Ce avem de făcut? O văduvă — s-o scîpăm din necaz, o fîntînă — s-o punem la punct, un pod — să-l reparăm și așa mai departe”. Și m-au atras cîntecele legionare, pe care le cântam și în gînd, ca să nu le uit! Aia a fost prima formație de F.D.C.-iști [membri ai Frățiilor de Cruce], dar n-am acționat, că eram copii. Pe urmă, după ce am venit din Comerțul Legionar, am vrut să facem ceva; dar ce să facem, că a venit Rebeliunea legionară? Și, gata, am terminat.

— L-ați cunoscut pe Căpitan?

— Sigur, că da, dar n-am spus la nimeni; copiii mei se mirau: „Cum, ai stat lângă Codreanu??” „Am dormit cu el în cort, mîi!”. Era un om extraordinar! Te hipnotiza cu privirea și te cunoștea ce fel de om ești după gesturi. Să vă spun o întîmplare: la Casa Verde, era mormîntul lui [Ion] Moța și [Vasile] Marin, unde n-a mai rămas decît o cruce în vîrf; el se scula la ora cinci dimineața, se ducea la mormînt și se ruga, după care pleca la treburî. Altă dată, a zis: „Cine e de la țară?” „Am sălătat mîna sus. „Știi să faci focul?” „Cum să nu știu?” „Atunci, uite, grămadă de lemne e acolo”. Trebuia să încălzim apa într-un cazan de rufe. Am făcut focul, am început să privesc în el și m-am emoționat, că așa făcea mama acasă mămăliga și turna laptele, și la fel primeam și atunci în foc. În timpul ăsta, s-a

apropiat Căpitanul; m-am ridicat și l-am salutat. „Ai plîns!” „Da, Căpitane...” „De ce?” „Mi-e dor de-acasă...” „Nu-i nimic; ai răbdare, că ai să ajungi și acasă, dar acum avem treabă”. Asta a fost atunci. Dacă toată ziua eram cu el... Câte momente am trăit! Le-am scris în carte. Un alt exemplu, despre moralitatea legionară: veneau fetele de la Constanța cu cartofi, cu tot ce trebuia pentru restaurantul legionar; atunci l-am văzut prima dată pe Căpitan, în sediul legionar de la Carmen Sylva. Nicoleta [Nicolescu] îi făcea tabloul și-i zice: „Căpitane, numai un pic...” „El stă, se uită și o întreabă: „Dar ce nu merge?” „Ochii, Căpitane; o dată sunt albaștri, o dată căprui...” „Lasă, că te descurci tu!”. În timpul ăsta, două fete care luaseră niște cartofi se duceau la bucătărie, iar una s-a împiedicat, gata să cadă; din spate, a venit un băiat și i-a dat o palmă peste fund — ăsta era logodnicul ei, student în anul cinci la Drept. Căpitanul a văzut: „Iedule, trimite-l pe Părăianu la mine!” — așa-mi zicea, că eram iute. Mă duc la Părăianu: „Te cheamă Căpitanul!” „Unde?” „La dînsul, în cort”. ăsta se duce. „Să-ți iei singur pedeapsa pentru gestul indecent pe care l-ai făcut!”. Cînd a ieșit, era roșu... De la Constanța până la Carmen Sylva, erau vreo zece kilometri și aveam o camionetă pe care o botezasem *Căprioara*, cu care cumpăram cartofi, carne și ce mai era nevoie. Totdeauna, îl ajungeam pe Părăianu pe drum și la dus, și la întors, dar niciodată nu s-a urcat în mașină; și-a luat singur pedeapsa pentru gestul nepotrivit pe care l-a făcut. De aici vedeți moralitatea legionară, care era o sumă de principii trăite.

— V-au atras cîntecele legionare, dar ce v-a menținut în Legiune?

— Întîlnirea cu marii intelectuali; erau medici, avocați, ingineri, intelectuali de rasă. De exemplu, a venit de la București un grup de legionari și apăruse un cântec care se chema **Războare**; Căpitanul l-a ascultat — îl văd, ca acum: frumos, cu o pălărie mare, în pantaloni scurți și cu o cămașă alba, tot scurtă: „Măi, copii, e frumos cîntecul, îmi place; dar războarea... e numai la Dumnezeu”. El trăia toate lucrurile astea; te

cunoștea după ochi, te vedea cum te miști și așa mai departe. Era un fel de... Era Căpitan!

— Avea și el antipatiile lui?

— Sigur că da; de exemplu, cînd s-a făcut ridicarea în grad a ajutoarelor de comandanți, tot la Carmen Sylva. Eu eram piccolo, iar chelnerul meu era avocatul Livezeanu, un om distins — el ne-a luat la Craiova. Și se așază la o masă, pe care i-am aranjat-o, o doamnă frumoasă, cu o pălărie mare, superbă, care zice: „Să vină chelnerul!” Zic: „*Comarade comandant, te cheamă doamna de la masa cutare*”. Parcă-l văd... În halat alb, purtînd ochelari cu dioptrii mari și cu creionul la ureche: „*Ce dorește doamna?*” Și ea spune: „*Dumneata semeni foarte mult cu avocatul Livezeanu, un bun prieten al meu*”. „*Eu sunt, doamnă!*” „*Dar ce-ai făcut, de-ai ajuns chelner?*”. Și a plecat. Cînd m-a-ntrebat: „*Unde e doamna?*” „*Plecă, de cum auzi cine ești!*” Căpitanul n-a gustat reacția ei.

— Care erau cele mai importante calități ale Căpitanului?

— În primul rînd, era credincios; apoi, era drept și impunea prin prezență — era un om frumos, domnule! Nu l-am văzut vreodată nervos, era mereu cu zîmbetul pe buze; dar, uneori, se mai încrunta, că avea și el supărările lui. Câte frămîntări a avut... Știți la fel de bine ca mine. — *Ce i-ați reproșat? Ce trebuia să fi făcut altfel și n-a făcut?*

— N-a avut timp; mort la 39 de ani... Și cât am stat noi la putere? Cîteva luni și începusem; ori Carol al II-lea și camarila lui nu puteau să-l ierte, că era arhanghelul dreptății românești.

— Cum ar fi arătat țara asta dacă ar fi trăit Căpitanul?

— Aoleu, Dumnezeu!... Ca Germania de acum, numai că noi nu suntem nemți. Ar fi fost înfloritoare cum nu se poate imagina, pentru că el urma să transforme sufletul românesc.

— Cînd ați fost arestat?

— În '58.

— Și care a fost motivul?

— Se asfalta șoseaua Craiova - Calafat și fusesem numit șef la pază; odată, vine un inginer la mine: „*Tudore, cum stai cu paznicii?*” „*Bine, domnule*”. „*Hai să facem un control; pe cine ai la Radovan?*” „*Un tînăr pe care l-am angajat acum trei săptămîni*”. „*Du-te și vezi ce face, că rămân eu aici*”. M-am dus și, cînd m-am uitat pe geam, ăsta curăța un pistol. Am deschis ușa și s-a spariat. „*De unde l-ai?*” „*Dumitale, pot să-ți spun; i-am dat în cap la unul și i-l am luat*”. „*Mă, dar eu trebuie să fac mîine raport la Miliție*”. „*Nu te duci dumneata, că m-ai angajat din milă*”... ăsta era ofițer sub acoperire, care mă urmărea, căci se știa că fusesem copilul lui Codreanu; mă întreba mereu despre Mișcarea Legionară și vorbeam cu simpatia de rigoare. El m-a arestat.

— Ce scria în actul de acuzare?

— „Ilie Tudor a întemeiat o organizație secretă pentru a răsturna guvernul prin intervenție armată”.

— Și cum ați fost calificat?

— „Marele bandit”; iar eu habar n-aveam!

— Unde ați fost închis și cît timp?

— Patru ani, am trecut prin reeducarea de la Aiud; apoi, cei cu pedepse mari — eu am avut 29 de ani de condamnare — am fost trimiși în Balta Brăilei, unde am stat doi ani, după care am fost eliberat la grațierea din '64.

— Ați avut de suferit și după eliberare?

— Am fost urmărit permanent.

— Dar băiatul dumneavoastră?

— Propriu-zis, n-a avut, dar el nu era pentru ce se pregătea să fie, ci un actor căruia nu-i dădea nimeni nicio atenție. „*Tată, nu mai merge!*”. Mă duceam la vie și atunci și-a pregătit primul spectacol: un scaun și o chitară. Și a „rupt”!

— Moștenește harul de undeva?

— De la Ilie Tudor - și vocea, și urechea. El a scris o carte, *La taifas cu Tudor Gheorghe*, unde povestește: „De la tata am luat darul poeziei și al cîntecului, iar de la mama dărzeția în muncă”.

— Să admitem că am putea da viața cu 80 de ani înapoi; ce ați schimba?

— N-aș schimba nimic; aș vrea doar să mai fiu o dată de 20 de ani. Dar să știți — și vă fac o mărturisire: eu am păcătuit mai mult după ce am venit de la închisoare; eu, care eram pregătit să mă satur în pușcărie de arapaș. Și aici, îi mulțumesc lui Dumnezeu; dar de ce mă ține până la vârsta asta, cînd eu sunt păcătos? Are el un gînd: „Eu mustru și pedepse pe cine iubesc”.

— Enumerați cîteva personalități celebre pe care le-ați cunoscut.

— Toată marea gîndire a României de atunci: medici, avocați, ingineri, studenți... Nu mai vorbesc de Căpitan, de Nicadori și de Decemviri. Generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul era un hătru nemaipomenit, dar în fața Căpitanului părea că e soldat. Apoi, Radu Gyr, Nichifor Crainic, părintele [Dumitru] Stăniloae... Sunt atîția! Pe toți i-am cunoscut.

— Care este cea mai luminoasă rază a vieții dumneavoastră?

— Ziua în care l-am cunoscut pe Căpitan; a fost cea mai însoțită din viața mea.

— Regrete aveți?

— Regret doar că am păcătuit; încolo, n-am niciun regret.

— Ce viitor întrevedeți acestei țări?

— Dumnezeu să mă ierte, dar n-o văd bine, că în fruntea ei sunt tot ăia dintotdeauna. Însă Dumnezeu este cu ochii pe noi, iar noi suntem grădina lui.

— Ați așternut și pe hîrtie gîndurile și trăirile dumneavoastră?

— Am 12 cărți publicate și mai e una, de versuri, dar nu știu ce titlu să-i dau; am zis să-i spun **Cu capul pe genunchii Domnului**.

— Spuneți-mi o strofă, vă rog.

„Cătă negură se-ascunde

În furtuna unui veac,

Cătă foame se-mbulzește

În traista unui sărac...”

— Dacă v-ar auzi Dumnezeu în acest moment, care e cea mai arzătoare rugămintă pe care i-ați adresat-o?

— Doamne, ține țara și neamul ăsta așa cum le-a vrut Căpitanul!

NOTA ISPRAVNICULUI. În spațiul public, despre aspectele pozitive, onorabile sau înălțătoare ale Mișcării Legionare se vorbește în șoaptă sau deloc pentru că, vezi Doamne, e propagandă. Se vorbește doar de crimele legionare, unele (puține) reale, majoritatea atribuite. Personal, cred că e vorba de o mistificare operată prin transformarea excepțiilor în normă.

Mișcarea Legionară ar trebui rejudecată de un tribunal real, românesc, căci până acum nu a fost judecată/condamnată decît de Tribunalul Poporului și Institutul Wiesel. A venit vremea să facem un bilanț al faptelor tuturor, să le punem pe cântar și abia după aceea să dăm o sentință. Pe toate, absolut toate temele sensibile ale istoriei noastre: Mișcarea Legionară, cazul Mareșal Ion Antonescu, Holocaustul, cazul Nicolae Ceaușescu. Căci până acum ne-au livrat alții sentințele. Sentințe prefabricate!

Este nedrept, este umilitor să stai în genunchi în fața celor care te urmăresc, te persecută și te monitorizează pe banii tăi. În genunchi nu se stă decît în fața lui Dumnezeu, atunci cînd te rogi. În orice altă situație, poziția este degradantă, promiscuă sau cel puțin ambiguă.

Până la materializarea unor procese sau dezbateri publice demne, cu toate probele și mărturiile la vedere, CERTITUDINEA își asumă misiunea (și riscul!) de a face publice, într-un dosar deschis al conștiinței naționale, toate acele mărturii occultate sau condamnate aprioric, de cei care nu ne iubesc, și aprobate de cei care stau în genunchi în fața lor (nu pentru a se ruga...). Așadar, atîta timp cît mai există, cel puțin instituțional, Justiție în România, CERTITUDINEA se încapătănează să transpună în fapt principiul *auditur et alteram pars...* (**Miron Manega**)

